

nok fremkommet ved anden Behandling, men jeg skal ogsaa kun omtale det ganske kort. Det blev hittret af et æret Medlem, at de, der have saamegen Tillid til Communen, ville sætte saamange Ting ind i Loven, som vise Mistillid til Communen: vi ville sætte Skattecommissairer, Districtscommissairer og denne $\frac{1}{4}$ pCt. ind. Men denne $\frac{1}{4}$ pCt. søges ikke sat ind af Mistillid, men fordi vi finde, at naar Communen har Arbeidet, saa er det ogsaa billigt, at den faaer sin Fordeel deraf. Jeg kan nøies med det rene Procentssystem, thi jeg troer, at vi derefter ville faae noget meget Godt. At vi ville indsætte Skatte- og Districtscommissairer, viser ligesaalidt Mistillid til Communen, men er kun motiveret ved, at vi ville have lovbundne Regler. Vi troe, at Mænd, der udgaae her fra Centralbestyrelsen, efter Conference med Finansministeriet ville kunne afgive en god Veiledning og være en god Hjælp for Communen. Jeg troer, at naar Finansministeren med Energi vil stræbe hen til en god og retfærdig Skat, saa kan han ad denne Vej i Begyndelsen komme tilnærmelsesviis dertil og næste Gang komme til en Skat, der vel ikke er fuldkommen, men dog allerede meget bedre. Men jeg skal altsaa bede de Herrer om at overveie, om de ogsaa ville fastholde deres Forslag, naar de vide, at de derved sætte hele Loven i Fare.

J. N. Hansen: Det ærede Medlem, der nu satte sig, har jo oplyst, hvorlidt det kan siges om mig, at jeg søger at indsmugle en ny Tanke ved det Forslag, som jeg nu foresvarer, efter at det er vedtaget ved anden Behandling. Det er slet ikke mig, der har opfundet dette Forslag, det er ikke mig, der er Fader dertil, det er ikke mig, der har talt for det ved anden Behandling, thi jeg sagde dengang ikke et Ord derfor; men Thinget vedtog det, og nu finder jeg ikke, at der er den fjerde Grund til at opgive det, efterat Thinget har vedtaget det ved anden Behandling. Saaledes er min Stilling, og derfor troer jeg ikke, at man kan anvende paa mig, at jeg gaaer ud paa at indsmugle Noget, som ikke hører til Loven. Men det ærede Medlem har ogsaa tilfulde oplyst, at Forslaget staaer i god For-

bindelse med Loven og er kommet ind af Hensyn til Loven. Maaskee vilde det finde mindre Tiltro, naar jeg sagde, at det er kommet ind af Hensyn til Loven, men naar det ærede Medlem, der har fremsat det, har oplyst, at det virkelig forholder sig saaledes, haaber jeg, at Thingets større Fleertal vil troe det. Desuden er det jo aldeles klart, hvad jeg tillod mig den første Gang, jeg havde Ordet, at oplyse, at det er et virksomt Middel til at faae den virkelige Indtægt frem, og jeg skulde da troe, at det hører til Loven; det vil især være et virksomt Middel overfor de store Eiendomsbesiddere, der ikke boe i de Communer, hvorfra de have de store Indtægter, thi den Commune, hvori de boe — og det er i de fleste Tilfælde Kjøbenhavn — vil paa ingen Maade saaledes kunne vurdere, hvilke Indtægter disse Statsborgere have fra de forffjellige Sogne, hvorfra de faae deres Indtægter, som selve de paagjældende Communer kunne vide og opgive det. Det vil med en ganske anderledes stor Sikkerhed komme frem paa denne Maade. Det ærede Medlem, der sidst talte, er nu paa veie til at opgive sit Forslag, og jeg har først nu egentlig ret faaet det hjært. Ligesom min Kjærlighed til det stiger, kjølues hans; men det er jo maaskee naturligt. Jeg holder paa det og tilraader at holde paa det til det Yderste. Naar det ærede Medlem ogsaa gjorde opmærksom paa, at han holdt meget af denne Lov, at han ønskede, at den skulde komme ud, og at han derfor vilde stille sig, som han gjør, saa siger jeg, at dersom det var det ærede Medlem alene, der havde dette Ønske, dersom det var mig alene, kunde jeg forstaae ham, men det er jo ikke Folkethinget alene, men ogsaa Landstinget og Regjeringen, der ønske at faae Loven. Nu er Spørgsmaalet: Skal den ene af disse Heelheder, da vi Alle ere enige om at ønske Loven, give efter, uden at kende den andens Mening, thi jeg paastaar endnu, at vi ikke kende den ene Deel af den lovgivende Magts Mening om dette Spørgsmaal? Skal nu den ene Treiedeel, naar den veed, at de to Treiedeles ligesaa ibrigt ønske Loven, paa Forhaand sige: Nei, Jeg forlanger intet Offer af dem; jeg vil gaae hele Veien og offre det Altsammen selv, og de to andre